

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: P. Č., proti žalované: Česká pošta, s. p., se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2013, čj. 6 A 355/2011 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal k městskému soudu dne 1. 6. 2011 žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované. V reakci na výzvu městského soudu k zaplacení soudního poplatku ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 A 355/2011 – 13, požádal o osvobození od soudních poplatků. Usnesením označeným v záhlaví městský soud jeho žádost zamítl. V napadeném usnesení sice připustil, že majetkové poměry žalobce odůvodňují osvobození od soudních poplatků, současně však konstatoval, že v případě žalobce existují jiné důvody, pro které by mu osvobození od soudních poplatků přiznáno být nemělo. Hlavním důvodem zamítnutí žádosti městským soudem byla povaha projednávaného sporu. Dalšími důvody jsou zneužívání uvedeného institutu, který žalobce dle názoru městského soudu jen povzbuzuje k další procesní aktivitě před správními soudy, ale též před Ústavním soudem a také neustálý nárůst počtu sporů iniciovaných žalobcem, kdy původní smysl vedení pře (zde

žádost o informace) ustupuje do pozadí a motivací pro další proces je tento proces samotný. Městský soud také uvedl, že žalobce ani přes opakovanou výzvu neposkytl soudu součinnost v jeho vlastní věci tím, že mu nepředložil listinné důkazy, na které se ve své žalobě odvolával.

[2] Proti tomuto usnesení podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě tuto kasační stížnost. V kasační stížnosti namítá, že je tristní, pokud městský soud zvažuje výjimečně využít oprávnění k soudnímu uvážení a osvobození nepřiznat. Dle stěžovatele soud odmítá pochopit, že jeho úkolem je soudit. Dále stěžovatel tvrdí, že odeprít osvobození od soudních poplatků přesto, že žalobce nemá dostatek prostředků, může soud jen, pokud je žaloba zjevně neúspěšná. Městský soud však zamítl žádost stěžovatele z důvodu, že je předem odsouzena k neúspěchu. Stěžovatel uvádí, že městský soud svévolně změnil předmět řízení; předmětem řízení je nečinnost žalovaného, nikoliv rozhodnutí. Namítá rovněž nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu o zjevné neúspěšnosti jeho žaloby. Soud dle stěžovatele navíc nesprávně poučil o oprávněném prostředku, neboť odvolání ani kasační stížnost proti dočasnému rozhodnutí není přípustná (viz věc předložená rozšířenému senátu pod sp. zn. 3 As 125/2012). Další námitky již nesměřují proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, proto se jimi zdejší soud nemohl zabývat.

[3] Žalovaná se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejdříve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Bylo zjištěno, že stěžovatel neuhradil soudní poplatek za kasační stížnost, ani není v řízení před zdejším soudem zastoupen advokátem, tak jak to vyžaduje § 105 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem řízení v dané věci je rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení žalobce advokátem v řízení netrval, protože takový požadavek by pouze vedl k řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení o této kasační stížnosti a nesvědčilo by ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012 – 22).

[5] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Předmětem přezkumu je usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud se v odůvodnění tohoto rozhodnutí proto zabýval pouze námitkami směřujícími proti tomuto rozhodnutí krajského soudu.

[8] K tomu zdejší soud uvádí následující. Z napadeného usnesení zcela jasně vyplývá, že hlavním argumentem soudu pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků byla kverulační povaha sporu, jež je projevem zneužití práva. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud zcela souhlasí. Přitom tento argument v případě stěžovatele jako důvod pro

pokračování

nepřiznání osvobození od soudních poplatků ob stojí i sám o sobě. Při zkoumání naplnění podmínek stanovených v § 36 odst. 3 s. ř. s. je totiž namístě, aby soud zhodnotil také povahu sporu a způsob vedení řízení ze strany stěžovatele, kterému i dle názoru zdejšího soudu nejde o úspěšné dovedení řízení do konce, nýbrž se snaží o neustálé prodlužování sporu. Stěžovatel totiž vede mnoho dalších soudních řízení, které svým obsahem korespondují s nyní projednávanou věcí a jeho postup je *de facto* ve všech řízeních totožný. Svůj právní názor Nejvyšší správní soud stěžovateli opakovaně a zcela zřetelně vyjevil již v mnoha svých předchozích rozhodnutích v jeho věcech; mimo jiné též s konstatováním, že nemajetnost nemůže být sama o sobě důvodem, aby se nemajetná osoba mohla volně a bez jakýchkoliv omezení realizovat v podávání četných podání k soudu (viz rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011 – 66, dále ze dne 12. 7. 2012, čj. 5 Ans 10/2012 – 26, NSS čj. 7 As 101/2011 – 66, resp. rozsudek ze dne 6. 6. 2012, čj. 2 Ans 6/2012 – 12).

[9] Není proto pravdou, pokud stěžovatel tvrdí, že městský soud zamítl jeho žádost o osvobození od soudních poplatků z důvodu zjevné neúspěšnosti jeho žaloby.

[10] Jako nedůvodnou je třeba zamítnout i kasační námitku týkající se nesprávného poučení o možnosti podání opravných prostředků proti napadenému usnesení. Možnost podání kasační stížnosti proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků totiž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 – 37, či ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 65/2010 – 106). Na této skutečnosti nemůže změnit ani to, že ve věci sp. zn. 3 As 125/2012, na níž stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti, byla rozšířenému senátu zdejšího soudu předložena otázka zpochybňující přípustnost kasační stížnosti proti usnesení soudu o neosvobození od soudních poplatků. Teprve případně opačné rozhodnutí rozšířeného senátu může dosavadní judikaturu změnit.

[11] Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl. Z tohoto důvodu soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu